

ΟΤΑΝ ξαναγύρισα από τή Βουβή, ξαναπλημένος από την έλνοισία, αποφασία να πάω να μείνω, για να συνέλθω, μερικούς μήνες σε κανένα παραθαλάσσιο χωριό της Βρετανίας. Και διάλεξα τὸ χωριό Σαίν-Μισέλ, επειδή είχα πληροφορηθῆ ότι ἐκεῖ ἔμεινε ἀπὸ καιρὸ καὶ ὁ Λουὶ Καρέλ, ἕνας παλιὸς μου συμμαθητὴς στὸ Παρίσι...

Μόλις ἔφτασα στὸ Σαίν-Μισέλ — ἕνα γραφικὸ χωριό, τοῦ ὁποῦ τὰ σπίτια ἀπλώνονται ἀμφιθεατρικὰ ἀντίκρυ στὸν ἀπέραντο ὠκεανό—καὶ ἀφοῦ ἐγκατεστάθηκα σὲ μιά μικρὴ ἑπαυλὶ, πρῶτῳ μου δουλεῖα ἦταν να πάω νὰ ἐπισκεφθῶ τὸ Λουὶ. Μὲ τὸ πρῶτο ὄμας βλέμμα πού του ἔβρισα, κατάλαβα ὅτι κατὶ ἐξαιρετικὸ συνέβαινε στὸ φίλο μου. Τὸν βρῆκα γερασμένο πρόωρα, μὲ μαλλιά ἀσπρα σχεδόν, μὲ μάτια στεφανωμένα ἀπὸ μαύρους κύκλους, δέξυθμο, νευρικό, ἀπότομο, ἐνῶ ἄλλοτε ἦταν τόσο ἡρεμος καὶ γλυκομιλητός...

—Ὁ θάνατος τῆς γυναίκας μου μοῦ στοίχισε πολύ! μοῦ ἐξήγησε.

—Παντρεύτηκες, λοιπόν; τὸν ρώτησα. Δὲν τὸ ἤξερα αὐτό... Λεῖπαι τόσα χρόνια ἀπὸ τὴ Γαλλία... Φτωχὲ μου φίλε! καταλαβαίνω τὸν πόνο σου... Ὁ ἀγαπούσεσ πολύ τὴ γυναίκα σου... Μὰ ἀπὸ τί πέθανε ἡ μακαρίτισσα;...

—Καὶ πέθανε καὶ δὲν πέρασε ὁ Λουὶ. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι μιά μέρα, πέρασαν δύο χρόνια ἀπὸ τότε, ἐξαφανίστηκε μουσμηριδῶς, χωρὶς νὰ κατορθώσω ν' ἀνακαλύψω ἔστω καὶ τὸ παραμικρὸ ἴχνος τῆς... Τῆ μέρα, ὄμως, κείνη, ἡ Ἀσούρα—ἔτσι ἔλεγαν τὴ γυναίκα μου—πῆγε νὰ ψαρέψῃ μόνη στὴν ἀμμουδιά τοῦ Ἁγίου Θωμά, στὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ χωριοῦ... Φαίνεται ὅτι ἡ ἄμμος θὰ βούλιαξε ἑαφνικὰ ἀπὸ τὴν παλῆρροια—τὸ φαινόμενο αὐτὸ παρατηρεῖται πολὺ συχνὰ—κι' ἔθαψε στὰ βάθη τῆς τῆ δυστυχισμένης γυναίκα μου... Ὅπως καὶ ἂν ἔχει τὸ πρᾶγμα, στάθηκε ἀδύνατο νὰ τὴν ἀνακαλύψουμε... Καὶ ἀπὸ τότε, τὴν κλαίω σάν νεκρή...

Ὁ Καρέλ ἔμεινε λίγο σιωπηλὸς καὶ, ἑαφνικὰ, φώναξε ἐκνευρισμένος:

—Σὲ παρακαλῶ, ὄμας, νὰ μὴ μοῦ ξανακάνῃς λόγο γι' αὐτὴν τὴν ἱστορία... Θέλω νὰ τὴ λησιονήσω...

Σεβάστηκα τὴν ἐπιθυμία του, πού τὴν εὑρίσκα πολὺ λογικὴ, καὶ ἀπέφυγα συστηματικὰ νὰ ξαναθυμῶ στὸ Λουὶ τὴ θλιθερὰ αὐτὴ ὑπόθεσι...

Ὅστόσο, ὑστερ' ἀπὸ λίγες μέρες, μπόρεσα νὰ διαπιστώσω ὅτι ἡ κατάσταση τοῦ Καρέλ ἦταν πολὺ σοβαρὰ ἀπ' ὅτι εἶχα υποθέσει στὴν ἀρχή... Ὁ Λουὶ φαίνότανε σάν νὰ ζοῦσε διαρκῶς μὲ τὴν ἀνάμνησι τῆς νεκρῆς, σάν νὰ μὴν εἶχε καμιὰ ἀλλῆ ἔγνοια καὶ συλλογή. Καὶ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἰδίως πού ὁ ἥλιος βσιλείεω πάνω ἀπὸ τὸν ὠκεανὸ καὶ ἀρχίζει νὰ πέφτῃ τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας, ἡ ἀγωνία τοῦ Λουὶ ἔφτανε στὸ κατακόρυφο τῆς ἐντάσεως τῆς. Προσπαθοῦσε βέβαια νὰ φανῆ ψυχραιμος, καὶ ἀπαθής. Ἀπὸ τὴν ἔκφρασι, ὄμως, τῆς φυσιγνωμίας του, δὲν μοῦ ἦταν δύσκολο νὰ μαντεύσω τὴν ταραχὴ τῆς καρδιάς του...

Ἐνα βράδυ, ἐνῶ κουβεντιάζαμε μαζὺ στὸ σαλόνι τοῦ διπλοῦ σπιτιοῦ μου, τὸν εἶχα ἑαφνικὰ νὰ σηκώνεται θρόνος, μὲ μῆτα ὀρθάνοιχα ἀπὸ φόβη, καὶ νὰ μοῦ λέῃ μὲ ὑπόκοφῃ φωνῇ:

—Σῶπα!... Σῶπα!...

Σῶπασα τρομαγμένος.

—Δὲν ἀκούς τίποτα; μὲ ρώτησε σὲ λίγο.

—Ὅχι! ἀποκρίθηκα.

—Δὲν ἀκούς τὸ θόρυβο ἐνὸς ἀμαξιδοῦ;.. Εἶμαι βέβαιος ὅτι αὐτὴ τὴ στιγμὴ περνάει ἔξω ἀπὸ τὸ σπiti τὸ «Καταραμένο Ἀμάξι», τὸ ἀμάξι πού τὸ ὄδηγεῖ πάντοτε ἕνας νεαρός, σύμφωνα μὲ μιά παράδοσι τοῦ τόπου!..

—Μὰ ὄχι! ὄχι! φώναξα. Δὲν ἀκούγεται κανένας θόρυβος.

—Πηγαίνω νὰ δῶ, νὰ βεβαιωθῶ!.. οὐρλιασε ὁ Καρέλ.

Καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο σάν τρελλός.

Ὅταν κατέβηκα σὲ λίγο κι' ἐγὼ κάτω, εἶδα τὸ Λουὶ νὰ ξετάλη προσεχτικὰ, μ' ἕνα ἡλεκτρικὸ φανάρι, τὸ δρόμο. Τὸν πῆλασσα κι' ἐτοιμαζόμουν νὰ τὸν ρωτήσω. Ἐκεῖνος, ὄμως, μ' ἄρπαξε ἀπότομα ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μοῦ εἶπε χαμηλόφωνα, σάν

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Ζ. ΡΟΖΕΦ-ΡΕΝΟ

νὰ φοβότανε μήπως τὸν ἀκούσει κανεῖς.

—Σήμερα, ὄλο τὸ ἀπόγευμα ἔβρεχε... Τὸ γῶμα εἶνε μαλακό... Καὶ ἡ ρόβος ἐνὸς ποδηλάτου ἀκόμα θὰ ἔπρεπε ν' ἀφήσουν σημάδια... Κῦτταξε, ὄμως, κῦτταξε: τὸ ἀμάξι καὶ τὸ ὄλογο δὲν ἀφῆσαν τὸ παραμικρὸ ἴχνος!.. Τὸ «Καταραμένο Ἀμάξι» πέρασε ἀπὸ δῶ!..

Ὁ Λουὶ ἔτρεμε ὀλόκληρος... Ἄκουγα τὰ δόντια του νὰ χτυποῦν δυνατὰ... Δὲν ἤξερα πεῖα τί νὰ τοῦ πῶ γιὰ νὰ τὸν καθησυχάσω...

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ βράδυ, τὴν ἴδια ἀκριβῶς ὥρα, βρισκόμαστε, ὁ Λουὶ κι' ἐγώ, στὸν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ του. Ἡ σελήνη σκόρπιξε κάπου-κάπου ἕνα ὄχτρο φῶς, πίσω ἀπὸ τὰ βاریα, κατὰμυρα σύννεφα πού ἔτρεχαν στὸν οὐρανό, σάν κυνηγιμένα ἀπὸ μιά κατάρρα...

Ὁ Καρέλ ἀπαντοῦσε μὲ μεγάλη νευρικότητα στὶς ἐρωτήσεις πού του ἔκανα—θταν, ἑαφνικὰ, τὸν εἶδα νὰ στέκεται ἀκίνητος, μ' ὀρθάνοιχα μῆτια, μὲ τὸ χέρι ἀπλωμένο μπροστὰ καὶ μὲ μὲ τὸ κεφάλι λίγο γυρμένο πρὸς τὰ δεξιὰ, σάν ν' ἀκούγε κάττι...

Ἡ ἔκφρασις τῆς φυσιγνωμίας του φανέρωνε τέτοιο τρόπο. Ὡστε δὲν μπόρεσα νὰ μὴ ἀνατριχιάσω καὶ γὰ ἀπὸ ἕνα ἄριστο φῶσο.

—Τί ἐπάες; ρώτησα τὸ Λουὶ.

—Δὲν ἀκούς; τρώλαισε ὁ Καρέλ. Περνάει καὶ πάλι τὸ καταραμένο ἀμάξι... Ὁ θόρυβος πού κάνει, ἀντηχεῖ σ' τ' αὐτὰ μου σάν κωδωνοκρουσία!..

—Δὲν ἀκούω τίποτα, δὲν περνάει κανένα ἀμάξι! ἀποκρίθηκα. Ἡσύχασε, Λουὶ!.. Εἶσαι πολὺ ταραγμένος... Πῆγαινε νὰ πλαγιασῇς...

Ἀπὸ κείνη τὴ νύχτα, ἡ νευρικὴ κατάστασις τοῦ φίλου μου εἶχε χειροτερέψει. Πῆγαινε σχεδόν κάθε μέρα σπiti του κι' ἔμεινε πολλὰς ὥρες κοντὰ του, γιὰτι φοβόμουν μήπως κάνει καμιὰ τρέλλα... Ὁ Λουὶ εἶχε ἀρχίσει καὶ νὰ παραμιλήσῃ... Τὸν ἄκουγα συχνὰ νὰ ψιθυρίζῃ διάφορα ἀκατάληπτα λόγια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα μονάχα ἕνα γυναικεῖο ὄνομα μπόρουσα νὰ ξεχωρίσω.

Ἐνα βράδυ, ἐνῶ καθόμαστε ἀμίλητοι στὸ σαλόνι, βυθισμένοι καὶ οἱ δύο σὲ μελαγχολικὸς ρευθισμὸς, ἀκουσα ἑαφνικὰ τὸν Καρέλ νὰ ψιθυρίζῃ εὐδιὰκριτα:

—Νάτην!.. νάτην!.. Ἐργετα!.. Πλησιάζει... Στέκεται τώρα μπρὸς τὸν κῆπο... Μὰ πού θέλει νὰ μὲ πᾶ;.. Τὴν ἀκούω ν' ἀπομακρύνεται!..

Ἡ φωνή του ἦταν τόσο ὑπόκοφῃ καὶ τὰ μῆτια του γυάλιζαν τόσο παράξενα, ὥστε τ' ἀκατανόητα αὐτὰ λόγια του μ' ἐπῆρεσαν καὶ μένα... Καὶ μοῦ φάνηκε, πράγματι, γιὰ μιά στιγμὴ, ὅτι ἔβλεπα καὶ γώ, μέσα ἀπὸ τὸ δωμάτιο, μιά γυναίκα νὰ περιδιαβάζῃ σάν σκιά μπρὸς τὸν κῆπο!

Ἐνα ἄλλο βράδυ, φτάνοντας στὸ σπiti τοῦ φίλου μου, εἶδα ἕνα ὀδηλάτο ἀκουμπισμένο στὸν τοῖχο τῆς αὐλῆς καὶ τὸ Λουὶ ντυμένο ποδηλατιστῆ!

—Τί σημαίνουν αὐτὰ; τὸν ρώτησα κατὰπληκτος.

—Ἄν ἐκεῖνῃ ξαναῖθαι, μοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Καρέλ μὲ λαχαισμένη φωνή, ἂν ξανάρθει μὲ τὸ καταραμένο ἀμάξι, θὰ τὴν ἀκολουθήσω, νὰ δῶ τί μὲ θέλει, νὰ δῶ πού θέλει νὰ μ' ὀδηγήσῃ!.. Πρέπει νὰ βεβαιωθῶ ὅτι πρόκειται περὶ ὀπτασίας, περὶ αὐταπάτης... Δὲν μπορῶ πεῖα νὰ ζήσω ἄλλο σ' αὐτὴν τὴν κατάστασι ἀβεβαιότητας, γιὰτι καταλαβαίνω ὅτι θὰ τρελλαθῶ!..

—Μὰ ποῖα εἶνε αὐτὴ ἡ γυναίκα πού σὲ φοβίζει τόσο;.. ρώτησα τὸν Καρέλ.

—Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ... ἴσως νὰ τὰ μάθης ὄλα μιά μέρα! Κατάλαβα ὅτι θὰ ἐνοουσε τὴν πεθεμῆνι γυναίκα του, καὶ δὲν τοῦ ἔκανα καμιὰ ἄλλη ἐρώτησι, γιὰ νὰ μὴ ἀνοιξῶ περισσότερο τὴν πληγὴ τῆς καρδιάς του.

Ἡ ὄρες περνοῦσαν ἀργὰ, μόνοντα, κείνο τὸ βράδυ. Θὰ ἤθελα νὰ φύγω, μὰ φοβόμουν ν' ἀφήσω μόνο τὸ Λουὶ

στην κατάστασι πού βρισκότανε.

Ξαφνικά—θά κόνεναυ μεσάνυχτα—είδα τὸ Λουί νά σηκώνε-
ται ἄρπυζι καὶ νά τεντώνη τὸ λαϊμό του, σάν νά προσπαθοῦσε
ν' ἀρούση κάτι.

—'Ερχεται! 'Ερχεται! φώναξε σὲ λίγο. 'Ακούω καὶ πάλι τ'
ἀνάξ!... Ἀυτὴ τὴ φορά θά τὰ μάθω ἐπὶ τέλους ὅλα!...

Καί, πρὶν προχέσω νά τὸν κρατήσω ἢ νά τοῦ πῶ κανένα
καθησυχαστικό λόγο, ὁ Λουί πετάχτηκε ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο,
κατέβηκε τρέχοντας τὴ σκάλα, πήρε ἀπὸ τὴν αὐλὴ τὸ ποδή-
λατό του, τὸ ἐξέγαλε στὸ δρόμο, τὸ καθάλαψε καὶ ἄρχισε νά
κατευθύνεται πρὸς μιὰ διευθύνσιν, ἀνεβοκατεβαίνοντας μὲ νευ-
ρικές κινήσεις τὰ πόδια του...

'Απὸ τὸν ἐξώστη τοῦ σπιτιοῦ, εἶδα τὸν τραγικὸ ποδηλατιστὴ
νὰ τρέχη σάν τρελλὸς μὲς στὴ νύχτα...

Καί τὴν ἴδια νύχτα, μερικοὶ χωρικοὶ ἀπὸ τὰ περὶχωρα εἶ-
δαν καὶ αὐτοὶ τὸν Καρέλ, σκυμμένο πάνω στὸ ποδήλατό του,
νὰ προχωρῆ μὲς στὸ σκοτάδι, ἔχοντας τὰ βλεμματά του καρ-
φωμένα σ' ἓνα σημεῖο μπροστά του, σάν νά ἐξέλεπε κάτι πού
δὲν μπορούσαν νά τὸ δοῦνε μάτια ἀνθρώπου!...

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ βράδυ, βλέποντας πῶς ὁ φίλος μου δὲν
εἶχε γυρίσει ἀκόμα σπιτί, πήρα μερικοὺς γνωστούς μου καὶ
ἀρχίσαμε τίς ἔβρισκε γιὰ νά βροῦμε τὸν Καρέλ...

Τέλος, τὸν ἀνακαλύψαμε στὴν ἔρημη ἀμμουδιά τοῦ 'Αγίου
Θωμᾶ, κάτω ἀπὸ ἓνα βράχο, ἀπὸ τὸν ὁποῖο εἶχε πέσει μὲ τὸ
ποδήλατό του... Τὸ κεφάλι τοῦ Λουί εἶχε χτυπήσει σὲ μιὰ πέ-
τρα καὶ τὰ μαλά του χυθῆκαν ἔξω...

Λίγα, ὅμως, μέτρα παραπέρα, βρήκαμε καὶ κάτι ἄλλο, κάτι
πού μᾶς ἀπεκάλυψε ἓνα σκοτεινὸ ἔγκλημα...

'Ἡ θάλασσα εἶχε ἀνασκάψει, σὲ κείνο τὸ μέρος, τὴν ἀμμο-
καί, μέσα ἀπὸ τὴν ἀμμο. Ἐνας σκελετός ἀπλόωνε τὸ ἀποκρου-
στικό χέρι του... Τὸν ξεθάψαμε ὀλόκληρο καὶ μερικοὶ ἀπὸ
τούς γνωστούς μου, παλιότεροι στὸ χωριό, δὲν δυσκολεύτηκαν
ν' ἀναγνωρίσουν ὅτι τὰ ρούχα πού φοροῦσε ὁ σκελετός ἀνήκανε
στὴν κυρία Καρέλ, τὴ μακαρίτισσα γυναίκα τοῦ Λουί!...

Τὸ κρανίον της ἦταν ἀνοικμένο ἀπὸ μιὰ
σφαίρα...

Καί κοντὰ στὸ σκελετὸ βρέθηκε ἓνα πιστό-
λι—ἓνα πιστόλι, πού ἀνῆκε ἄλλοτε στὸ Λουί!
Μιὰ σφαίρα ἔλειπε ἀπὸ τὴ φυσιογνωσίῃ του!...

Κι' ἔτσι ἔβρινε γνωστὸ πῶς ἡ κυρία Κα-
ρέλ δὲν ἐξαφανίστηκε σ' ἓνα τυχαῖο ἀτύχημα,
ἀλλὰ σκότωθηκε ἀπὸ τὸν ἀντρα της!...
Γιατὶ ὁμως ὁ Λουί σκότωσε τὴ γυναίκα του : Αὐτὸ κανεῖς μας
δὲν θά μπορούσε νά τὸ μάθῃ ποτέ, ἀφοῦ τὰ δύο πρόσωπα τοῦ
δράματος δὲν ζούσανε πειά...

Μὰ, ὅπως καὶ ἂν ἔχει τὸ πράγμα, ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι τὸ
Καταραμένο 'Αμιάι, ἡ 'Αδραση Γυναίκα καὶ ἡ τύψεις τῆς συ-
νειδήσεως ὠδήγησαν τὸ δολοφόνιο ὡς τὴν ἀκρὴ τοῦ βράχου,
κάτω ἀπὸ τὸν ὁποῖο εἶχε θάψει ὁ Λουί τὸ θῆμα του...

J. JOSEPH — BENAUD

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΩΩΝ

ΞΕΝΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

'Όσο ψηλό κι' ἂν εἶνε ἓνα δέντρο, πάντως τὰ φύλλα του θά
πέσουν καταγῆς.

Κινέζικη

Καί μιὰ μόνο τρίχα νά πάρης ἀπὸ ἓνα ἀγριογούρουνο, θά
πῆ πῶς εἶσαι ἄξιος ἀνθρώπος.

Τουρκικῆ

Χίλια δάκρυα, δὲν πληρώνουν ἓνα χρέος.

Ἰσπανικῆ

Τὸ καλὸ κρασί δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ διαφήμῃ.

Γαλλικῆ

'Εκείνος πού ἀγαπάει τὰ τριαντάφυλλα, δὲν πρέπει νά φο-
βάται τ' ἀγκάθια τους.

'Αγγλικῆ

Κι' ἂν ἔξεις διακόσες φορὲς περισσότερα προσόντα ἀπ' ὅ-
σες εἶνε ἡ τρίχες τῆς κεφαλῆς σου, πάλιν δὲν θά προκόψης ἂν
εἶσαι ἀτυχός.

Περσικῆ

Τὸ ἀκονισμένο μαχαίρι,
κόβει περισσότερὰ δαχτυ-
λα, παρὰ ψωμιά.

Γερμανικῆ

'Απὸ τέτοιο ξύλο, τέτοια
σπίθα.

'Ιταλικῆ

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΑΡΑΒΙΚΑ ΚΙ' ΑΡΜΕΝΙΚΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ο ΠΟΘΟΣ ΜΟΥ

'Όταν, ντυμένη μὲ τὴ φούφα σου τὴν ζωιατιστή, τὴν ἠρασιμένη ἀπὸ
πορφύρα καὶ χρυσάφι, τὴν ὀρῶσα σου τὴν ζωιατιστή, πού συγκρατιέ-
ται γυφὸ ἀπὸ τὰ νερά σου ἀπὸ μιὰ ζωνη γεννητῆ, πού ἀρῆται νά
φάινοντα τοῦ λαγγιγμένου σου κορμιοῦ ἡ καυχιλῆς, περὶὰς ἀπρωστῆ
μου, καμπύζοντας μὲ ἀξοφτα, μὲ μάτια προσηλητῆ καὶ μὲ τὸ πῶ
περαστικό χαμόγελο, ἀισθανόμεν νά μὲ πᾶν ἓνας πόθος ἀγαλίνωτος,
τρελλός, νά φιλῶσ μ' ἓνα φίλημα παρατεταμένο τὰ προσηλητῆ καὶ
λαμπερὰ μάτια σου, νά φιλῶσ μ' ἓνα ἀπεραντό φίλημα τὸ στόμα σου
καὶ τὰ δόντια σου, τὸ σῶμα σου τὸ ἔρωτικό, πού προδίνει καὶ γροῖβει
ἡ μακρὰ σου ζωιατιστῆ ῥοκίτα, πούνα ἠρασιμένη ἀπὸ χρυσάφι καὶ
πορφύρα.

Καί ὁ πόθος αὐτός μὲ τραβᾶει κοντὰ σου, ὅπως ἡ βελανιδιῆς τοῦ
Μανδαλάε τραβοῦν τὸν κερανό.

'Ο πόθος μου εἶνε τὸ βαρδιό ἀπὶ, πού ζῆται τὴ φοράδα του. 'Ο
πόθος μου εἶνε ὁ ἐλέγας, πού κινεῖ τὸ φῆλε του.

'Ἡ ζωιατιστῆ σου φορεσιὰ καὶ τὸ σῶμα σου, τὰ μάτια σου καὶ τὸ
χαμόγελό σου, μὲ τραβοῦν κοντὰ σου, σάν νά μοῦτζῃς περὶὰς ἀλλοει-
δὲς στὰ χέρια καὶ στὸ λαϊμό. Μὲ τραβάς, ὅπως ὁ μαργιτής τραβᾶει τὸ
σίεδρο.

'Όταν, στὸ ἴμνα τὸν λουλοειδῶν, τὸ γιόνι λυώνει στὸ Γιουμαδόγγε
καὶ κατεβαίνει ἀπὸ τὸ βουνό, ζωιαριστὸς ὀρειτικὸς, πού παρασπῆρι τὰ
πάντα, δένδρα, σάπια, ζῶα καὶ ἀνθρώπους, χωρὶς τίποτε νά μορῆν νά
σταματήσῃ τ' ὀρηκτικό του ρεῖμα, πού μεγαλώνει ἀκατάπαντα, ἔτσι
κι' ὁ πόθος μου μὲ σέρνει πρὸς ἐσένα, εἶνε βίσιος κι' ἀνατρέπει τὰ πάν-
τα. 'Ανατρέπει τίς ἐντολιές, πού μᾶς διδάσκει ὁ Γεδωμάς. 'Ανατρέπει
τοὺς νόμους τοῦ βασιλέως μας.

Τὶ μὲ μέλει γὰ τὸν ἄνδρα σου, τί μὲ μέλει γὰ τὴν ὀικογένειά σου !

Σὲ θέλω, σὲ ποθῶ παραφῶρα, τρελλά. 'Ο πόθος μου
εἶνε ζωιαριστὸς, πού κατεβαίνει ἀπ' τὸ βουνό καὶ τί-
ποτε δὲν μορῆν νά τὸν συγκρατήσῃ, καὶ σπάει κι'
ἀνατρέπει τὰ πάντα. Σὲ θέλω, σὲ ποθῶ παραφῶρα,
τρελλά. Θά ἤθελα νά φιλῶσ τὸ στόμα σου... Τὸ
στόμα σου...

'Ο πόθος, πού μὲ σέρνει πρὸς ἐσένα, εἶνε μιὰ δύ-
ναμις τῆς φροσεῖς, ὅπως ὁ ζωιαριστὸς, πού κατεβαί-
νει ἀπ' τὴν ὄρη τοῦ Γιουμαδόγγε, ὅπως ὁ κερανοῦς,
πού πέφτει ἀπάνω στὶς βελανιδιῆς τοῦ Μανδαλάε.
Σ' ἀγαπῶ σάν τρελλός, σάν δαμιονισμένος...

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Λιπάμια πού δὲν ἔχω μιὰ καρδιά λετῆρη, μέσα σ' ἓνα κορμὶ ἀπὸ
υπελατό μαργαριτάρι.

Μὲ τὸ βλέμμα μου ἐπλήρωσα τὸ μαγικό της. 'Όμοις ἐκείνη μ' ἐκδι-
κεῖται σελήρᾳ, πληρώνοντας ἀκατάπαντα τὴν καρδιά μου μὲ τίς μα-
ργολίβες ματιές της.

ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΟ

'Ἡ ζωιαριστῆ σου εἶνε πάντα μπροστὰ στὰ μάτια μου.
Τ' ὄνομά σου εἶνε διαρκῶς στὰ χεῖλιά μου.
Σ' ἔχω διλομανταλώσει μέσα στὴν καρδιά μου.
Πῶς, λοιπόν, θά μορῆσῃς νά μοῦ ξερῆσῃς ;

ΤΙ ΕΙΝΕ Η ΑΓΑΠΗ

'Ο ἔρωτας στὴν ἀρχὴ εἶνε ἓνα βλέμμα.

'Ἐπειτα ἓνα χαμόγελο.

'Ἐπειτα ἓνας λόγος.

Κατόπιν μιὰ ὑπόσχεσις.

Καὶ τέλος μιὰ συνάντησις.

ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ ΚΙ' ΟΙ ΣΤΕΝΑΓΜΟΙ ΜΟΥ

Τὰ δάκρυά μου μοιάζουν μὲ τὸν κατελαμένο τοῦ Νῦε.

'Ἡ φροτιὰ πού κατατρώγει τὴν καρδιά μου μοιάζει μὲ τὴ φροτιὰ πού
ἀναίρει τὸ 'Αβραάμ γιὰ νά θυσιάσῃ τὸ παιδί του.

Χωρὶς τὰ δάκρυά μου θά ζωγῶμωνα ἀπὸ τ' ἀναστενάγματα τῆς
καρδιᾶς μου.

Χωρὶς τοὺς ἀναστεναγμούς μου θά πνιγῶμωνα μέσα στὴ θάλασσα
τὸν δεσπῶν μου.

ΦΙΛΗΣΕ ΜΕ

Πεθαῖνω ... Φίλησέ με καὶ θ' ἀναστήθῶ !...

Τὰ φιλιά σου ζωντανεύουν τοὺς νεκρούς, ὅπως
σσοτῶνουν τοὺς ζωντανούς ἢ
ματιές σου...

Φίλησέ με !...

Φίλησέ με, ν' ἀναστή-
θῶ !...